

Honderd kerstbroden naar eenzame zeelui

Alieke Hoogenboom

Katwijk * „Het lijkt wel een team-uitje”, grappen de bemanningsleden van de Edith Grondel, de nieuwe reddingsboot van de Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij (KNRM) Katwijk, varende op de Noordzee. Jacob Vooijs, die zich met rode muts en nepbaard als kerstman heeft verkleed, zet een kerstliedje in. De mannen zingen uit volle borst mee.

De redders van KNRM-station Katwijk brengen een bezoek aan eenzame zeelui die negen kilometer op zee liggen en tijdens de kerst niet samen zijn met familie. Kerststollen van bakkerij Van Maanen, kerstkaartjes van scholieren van de Rutgerschool én honderd kazen - zo'n vijftien kilo - van Kaas en Zo gaan in grote zakken mee aan boord. De krant is uitgenodigd mee te varen. Een waterdichtpak in een klein maatje is in het boothuis aan de Noordduinsweg niet te vinden. Niet zo gek ook met al die grote mannen die als vrijwilliger actief zijn. Dus wordt het een kostuum waar ik twee keer in pas. „Ben je snel zeeziek?” wordt me gevraagd. Ik heb geen idee. Voor de zekerheid heb ik bij de drogist reispilletjes gehaald en een pak kauwgom mee. Dat blijkt mijn redding.

Het is de vijfde keer dat de KNRM deze actie uitvoert en voor het eerst doet ook de bemanning van Katwijk mee. „Het idee is in Hoek van Holland geboren”, vertelt Edward Zwitser in de kantine waar ze voor de tocht nog een broodje en een kop koffie nuttigen.

Kerstkaart

„De KNRM haalt zo'n vijftien tot twintig keer per jaar zieken of gewonden van de schepen op. Hoe mooi zou het zijn als we tijdens de laatste oefening van het jaar niemand ophalen, maar juist iets naar ze toebrengen, dachten we. Die grote stoere zeelui zijn zo blij als een kind als ze een kerstkaart krijgen. Ze verwachten niet dat er iemand komt en als er dan in de verte een reddingsboot op ze afkomt, zijn ze verrast. En voor ons is het een mooie oefening.”

Een van de vrijwilligers komt de kantine binnenlopen. „Kijk, wat ik heb! Een tas vol boodschappen.”

Zeelui worden door KNRM van kerstpakketten voorzien.

FOTO'S ARIE VAN DIJK (BOVEN) EN GERT-JAN ONDERWATER (ONDER)

Een Katwijker die dagelijks langs het KNRM-station loopt, had van de actie gehoord en wil de zeelui ook een hart onder de riem steken. Voor

de Zuid-Hollandse kust liggen vijf grote vaartuigen tijdens de kerstdagen stil in het ankerkavak bij Scheveningen. „Ze wachten totdat ze een

opdracht krijgen”, legt redder Pascal Langeveld uit. „Ze zijn wel aan het werk, maar hebben eigenlijk niets te doen.”

KNRM steekt bemanning hart onder de riem

Enmaal op zee, checkt om de vijf minuten iemand of de zeeziekte me al overvalt. „Ze lacht nog, dat is een goed teken”, hoor ik de mannen via een verbinding tegen elkaar zeggen. Hoewel de zee volgens de redders niet erg ruig is, bereiken de hoogste golven twee meter. Zeker op weg naar de schepen verder op de Noordzee, wordt de Edith Grondel af en toe gelanceerd, waarna de boot weer hard op het water kletst. „Ho ho ho”, roepen de redders in kerstsefeer. De eerste schipper, Albert van der Plas, bestuurt de reddingsboot. Als de vrachtschepen in zicht komen, mindert hij vaart en kijkt op de radarbeelden waar het olievrachtschip Betty Knuts precies ligt. Hij geeft gas en klotsend over de golven komt het gigantische vaartuig steeds meer in beeld. In de verte staan de werklieden, wat Zwitser al voorspelde, op het dek te wachten. Op het Noorse schip werken negentien Filipijnen en drie Noren. Schipper Van der Plas vaart zo dicht mogelijk naast het vaartuig, waardoor drie Katwijkse bemanningsleden via een ladder een voor een naar boven kunnen klimmen. Een touw wordt naar beneden gegooid en de grote plastic zakken met daarin de lekkernijen en kaarten worden omhoog gehesen. De zeelui zwaaien ons weer uit en de boot keert om.

De mannen van het KNRM-station in Katwijk doen het werk vrijwillig en dragen altijd een pieper bij zich. Hun beroepen variëren van een kantoorfunctie tot een baan bij de recherche. Afgelopen jaar kwam KNRM Katwijk veertig keer in actie. „Een record”, vertelt Arie van Dijk op de terugweg naar het Katwijkse strand. „Meestal is het zo'n 27 keer.” Dobberend op de zee voor de kust probeer ik zijn uitspraken in mijn schrijfboek te noteren. Geen goed plan, de misselijkheid komt direct opzetten. Hup, een kauwgompje erin en het gaat wel weer. De mannen moeten lachen.